

Μῆνιν ἄειδε, θεῶν, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
 Πομπὰς δ' ἰφθίμης ψυχᾶς αἶδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτὰς δ' ἑλώρια τεύχε κύνεσσιν
 Οἴωνοῖσι τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
 Ἐξ ἧ δὴ τὰ πρῶτα διασῆτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν κ' ἰδὺς Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητῆς καὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
 Νῆσον ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακὴν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσῆν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης· ὃ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Λυσόμενός τε θυγάτηρ φέρων τ' ἀπερείσι' ἀποινα,
 Στέμμαλ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνος,
 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσειο πάντας Ἀχαιῆς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλισα δύω, κοσμήτορε λαῶν·

Ἀτρεΐδαι τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώμαλ' ἔχοντες
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 Παιῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἀποινα δέχεσθε,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα, κ' ἀγλαὰ δέχθαι ἀποινα·
 Ἀλλ' ἐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·

Μή σε, γέρον κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχέω
 Ἴη νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕσερον αὐτίς ἰόντα,
 Μὴ νύ τοι ἐχθραίσμη σκῆπτρον κ' ἐμμη Δεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ ἐλύσω, πρὶν μιν κ' γῆρας ἔπεισιν,
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεὶ τηλόθι πάτρης
 Ἴσὸν ἐποιοχόμενῃ, κ' ἐμὸν λέχος ἀνιόωσαν.
 Ἄχ' ἴθι μὴ μ' ἐρέθιζε σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, κ' ἐπέειθε μῦθον·
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ Δῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ποσσὰ δ' ἐπεὶ ἀπάνευθε κιῶν ἠῤῥαθ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἀνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ·

Κλυθὶ μευ Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας
 Κίχῃαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 Ἴη εἴ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῆ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρῆνων χωόμενος κῆρ,
 Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 Ἴη κλαγγῆσαν δ' ἄρ' οἷσοι ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
 Αὐτῆ κινηθέντος· ὁ δ' ἦε νυκτὶ εἰκῶς.
 Ἴη ἐπεὶ ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε·
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένει Ἀργυρέοιο βιοῖο.
 Οὐρήσας μὲν πρῶτον ἐπ' ὤχελο κ' κύνας Ἀργεῖς,

Αὐτὰρ ἔπειλ' αὐτοῖσι βέλος ἔχετευκὲς ἐφίεις
 Βάβη· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θάμειαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνά στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο,
 Τῆ δ'εκάτη δ' ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κήδεο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἔπει ἔν ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνισάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεΐδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
 Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
 Εἰ δὴ ὀμῶ πόλεμός τε δαμᾶ κ' λοιμὸς Ἀχαιῆς·
 Ἄβ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
 Ἦ καὶ ὄνειροπόλον, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐσιν,
 Ὅς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Εἴτ' ἄρ' ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἐκατόμβης·
 Αἰ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βέλειαι ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.